

Różańce drewniane

Różańce wykonane ręcznie z trwałych materiałów, w formie spełniającej warunki potrzebne do otrzymania odpustów (cf. W. G. Most, *Maryja Współodkupicielka*, s. 252: „...należy zachować ostrożność i nie akceptować jakichkolwiek modyfikacji w tradycyjnej formie różańca, aby nie przeszkodzić sobie w zdobywaniu tak wielu cennych odpustów”). Są to różańce sznurkowe o drewnianych paciorkach, w kolorach niebieskim i jasne drewno. Łącznikiem jest Cudowny Medalik. Krzyż przy różańcu zawiera medalik św. Benedykta.

Cudowny Medalik Niepokalana objawiła 27 listopada 1830 r. w Paryżu św. Katarzynie Labouré. Maryja powiedziała do niej: „Postaraj się o wybicie medalika na ten wzór. Wszystkie osoby, które będą go nosić na szyi, otrzymają wielkie łaski”. Przez pośrednictwo Niepokalanej i Jej medalik doszło na świecie do wielu niesłychanych nawróceń oraz niewytłumaczalnych uzdrowień. Ze względu na ogrom dowodów wstawiennictwa Maryi ludzie nazwali go „cudownym”. Najgłośniejszym niezwykłym wydarzeniem związanym z Cudownym Medalikiem, było nawrócenie Alfonsa Ratisbonne’a w 1841 r. Przyjawszy medalik od przyjaciela, nawrócił się on po wizji Niepokalanej w kościele San Andrea della Fratte w Rzymie. Święty Maksymilian Maria Kolbe zakładając 16 października 1917 r. Rycerstwo Niepokalanej, jako szczególny znak tego stowarzyszenia obrał Cudowny Medalik. Nazywał go „kulką Niepokalanej” przeciwko szatanowi. Propagował go zarówno wśród katolików jak i niewierzących, ufając, że Niepokalana wyprosi każdemu łaskę nawrócenia.

Krzyż św. Benedykta

„Historia jego powstania sięga XI w. i związana jest z cudownym uzdrowieniem, jakiego doznał młody człowiek ukąszony przez węża. Żadne leki nie odniosły skutku i chory był już w agonii. Wtedy we śnie ujrzał starca, w którym rozpoznał św. Benedykta. Święty dotknął jego rany krzyżem, który trzymał w ręce, i choroba znikła bez śladu. Wkrótce człowiek ten został mnichem, a niedługo potem wstąpił na tron papieski jako Leon IX. W XII w. w Bawarii kilka kobiet zostało uwięzionych za zajmowanie się czarami w celu szkodenia mieszkańcom Nattrembergii. Podczas procesu powiedziały, że ich magiczne działania przeciw klasztorowi Metten były zupełnie bezskuteczne, gdyż na murach klasztoru mnisi umieścili medal św. Benedykta. W wyniku ich procesu wzrósł więc kult medalika, na którym przedstawiony jest św. Benedykt z krzyżem w ręce. Medalik stał się bardzo popularny w wieku XVII. Święty Wincenty a Paulo, założyciel sióstr miłosierdzia, polecił, by zakonnice nosiły go przy swoich różańcach. Niestety medal wykorzystywano także do zabobonnych praktyk. Umieszczano go w stajniach, by odwrócić uroki, zakopywano pod progami domów dla zapewnienia pomyślności mieszkańcom. Dopiero opat Legnickiego Pola, o. Benno Loebł, podjął starania o zatwierdzenie medalika przez papieża. Benedykt XIV wydał stosowny dokument w 1742 roku. Znana jest również wielowiekowa praktyka wkładania medalionu do grobów. Wiąże się to z czcią, jaką otaczano św. Benedykta, modląc się do niego jako do patrona dobrej śmierci” (za: <http://benedyktyni.pl> „Medalik św. Benedykta”).

Producent: [Fortissime](#)

Szczegóły: [Różańce](#)